

zjistiv, že odčinění tohoto odsouzení je vyloučeno, poněvadž posud neuplynula 15letá lhůta § 2 zákona, žadateli odčinění odsouzení odepřel. Tímto postupem sborového soudu a na něm se zakládajícím usnesením byla tudíž, jak nejvyšší soud v podobných případech již opětně uznal, porušena ustanovení §§ 1 a 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. z. V případě nového rozhodování o žádosti bude arci nutno zjistiti, zda odsouzený ve smyslu prvního odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení napravil dle sil škodu, činem způsobenou.

Čís. 1060.

Skutková podstata druhého případu § 214 tr. zák. předpokládá, že osoba, které jest nadržováno, zločin spáchala. Ke skutkové podstatě třetího případu téhož § postačí, že přechovávač znal přechovávaného jako zločince, již dříve trestaného.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1922, Kr I 1134/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. října 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle § 214 tr. zák., pokud obžalovaná byla uznána vinnou zločinem nadržování zločincům dle třetího případu § 214 tr. zák. spáchaným tím, že v noci 29. června 1921 přechovávala známého jí zločince Josefa M-a, vyhověl však zmateční stížnosti potud, pokud obžalovaná uznána byla vinnou tímž zločinem dle druhého případu § 214 tr. zák., spáchaný tím, že v noci 29. června 1921 ukrývala před vrchností Josefa M-a pro zločin krádeže stíhaného, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu a v souvisejících s ním výrocích jako zmatečný a vyměřil obžalované znovu trest.

Důvody:

Dovolavajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9, patrně čís. 9 a) § 281 tr. ř., spatřuje zmateční stížnost nesprávným výklad, přesněji řečeno nesprávné použití, pokud se týče porušení zákona v tom, že byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem ve smyslu § 214 tr. zák., ačkoliv Josef M. byl, jak sám rozsudek zjišťuje, sprostěn z obžaloby pro zločin krádeže, pro kterou byl stíhán tehdy, když ho stěžovatelka ukrývala. Zmateční stížnost z toho dovozuje, že stěžovatelka neukrývala zločince, nýbrž člověka stíhaného nevinně a bezdůvodně, že tudíž její jednání není vůbec činem trestným. V tomto směru je zmateční stížnost v právu, neboť skutková podstata druhého případu § 214 tr. zák., kterou při tom zmateční stížnost výhradně na zřeteli má, předpokládá nezbytně, že osoba, které je ukrýváním nadržováno, spáchala opravdu zločin. Skutečnost, zjištěná rozsudkem, že byl Josef M. z obžaloby pro dotýčný zločin krádeže sprostěn, zdá se arci nasvědčovati tomu, že krádeže té ve skutečnosti nespáchal, že tudíž pro ni v době, kdy ho stěžovatelka dle rozsudkového zjištění jako člověka pro zločin ten stíhaného ukrývala, stíhán byl bezdůvodně. Bylo proto po této stránce zmateční stížnosti vyhověno. Zmateční stížnost přehlíží však, že napadeným rozsudkem podřaděno bylo jednání stě-

žovatelčino skutkové podstatě zločinu § 214 tr. zák. nejen potud, pokud Josefa M-a, pro zločin krádeže stíhaného, před vrchností ukrývala, nýbrž také proto, že jmenovaného, známého jí zločince, přechovávala, že tudíž soud shledal v jejím jednání také skutkovou podstatu třetího případu § 214 tr. zák. Této části rozsudkového výroku zmateční stížnost, jak z jejich vývodů zcela nepochybně je zřejmo, vůbec neodporuje a nelze o rozsudkovém výroku důvodně říci, že byl jím v tom směru zákon porušen, nebo že ho bylo použito nesprávně; rozsudek nejen uvádí, že M., byv již dříve vícekrát trestán, má povahu zločince, nýbrž zjišťuje výslovně zejména také, že stěžovatelka Josefa M-a znala jako zločince, dříve již trestaného. Pak ovšem pozbývá všeho významu rozsudkový závěr, o jehož správnosti arci jinak pochybovati sluší, dle něhož je prý zcela nerozhodno, že byl M. sprostěn z obžaloby pro čin, pro který tehda byl stíhán. Náleželo tudíž, pokud jde o skutkovou podstatu třetího případu § 214 tr. zák., zmateční stížnost jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 1061.

Vůči veřejnému společníku jsou »cizími« (§ 171 tr. zák.) předměty náležející společnosti, ač-li smlouva společenská jinak neustanovuje.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1922, Kr I 1263/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. září 1921, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle §§ 8, 171, 173, 174 II. c) a 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Po stránce hmotněprávní dlužno přisvědčiti zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., že soud nalézací nesprávně řešil otázku trestní zodpovědnosti dle § 171 tr. zák., postaviv se na stanovisko, že jednání obžalovaného nemůže zakládati skutkovou podstatu krádeže, ježto šlo o věci společnosti, v nichž spoludržení byl jako společník firmy, nýbrž pouhé bezprávní civilní, za něž obžalovaný vůči svému společníku bude ručiti. Především sluší poukázati na okolnost, že soud nalézací nesprávně směsuje odejmutí »z držení« s odejmutím »cizí« movité věci. Ovšem zjištění skutková nezjišťují jasně ani otázku »držení« — ve smyslu § 171 tr. zák. pouhá detence — poukazující toliko na dohodu obou společníků firmy o vedení toho i onoho odvětví společného obchodu. Než z celé zjištěné situace zdá se vyplývati, že předměty, obžalovaným zcizené, následkem dohody byly skutečně již v detenci Karla K-a, z níž byly obžalovaným bez jeho svolení odňaty. Těžiště rozhodnutí, šlo-li o krádež či pouhý poměr civilní, jest v otázce, bylo-li zboží, do té doby ještě společností vlastnický náležející, vůči obžalovanému jako jednomu ze společníků a do jaké míry zbožím cizím. Tu pak ovšem vzhledem k předpisům čl. 90 a násl., pak 123 a násl. obchod-